

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za meec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvoje frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravništvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Iz Rusije.

6. maja st. st. [Izv. dop.]

Razoblačenij (Enthüllungeen) ni konca ni kraja: reptil „Nordd. Allg. Zeitung“ je povedal vse, kar je vedel o tem, kako je Avstro-Ogerska pridobila Bosno in Hercegovino, „Pester Lloyd“ cigan se je tudi že popolnem izpisal in tako je prišel na vrsto nemški časnik v Peterburgu, ki nosi ime „St. Petersburg Herold“. Dopisnik „Daily News“ namreč je upolnomočil uredništvo „Herolda“, da objavi sobčjenje, katero mu je dal „ein hervorragender russischer Staatsmann“, ki se je udeleževal na jednom prvih mest dogovorov mej Avstrijo in Rusijo glede Bosne in Hercegovine, in katerega ime se je poslednje tedne zelo pogostem imenovalo. Ta „hervorragender Staatsmann“ je pripovedoval sledeče dopisniku Londonskega časopisa: Leta 1876 bila je vojna s Turčijo definitivno sklenjena; no, prodno je objavil vojno, obrnil se je knez Gorčakov k Avstriji, da bi izvedel, kako se ona misli vesti. Radi tega poslala je ruska vlada na Dunaj grofa Sumarokova-Elstona in zaključen je bil mej Avstrijo in Rusijo potem tajni dogovor, po katerem se je prepustila Avstriji okupacija Bosne in Hercegovine na slučaj, ko bi ruska vojska stopila v Carigrad. Okupacija teh turških provincij imela je biti zalogom, da Rusija ne ostane v Carigradu. Dalje sta se dogovorili obe državi, t. j. Rusija in Avstrija, da kadar se konča vojna, ima se Hercegovina oddati Črnej gori, Bosna pa Srbiji, izimši mali košček zemlje na Bosne severo-vzhodne strani, ki bi se imel odstopiti Avstriji. No, Rusi v Carigrad niso šli in zato bi se, po pojmi navadne poštenosti in priličja, dogovor moral zmatrati uničnim. Razen tega se v San-Štefanskem dogovoru določno govori ob avtomomiji Bosne in Hercegovine.

Radovedni smo, kaj na to razkritje reče grof Andrassy ali njega „federjude“. Da je soobčjenje verno, potrjuje tudi Peštanski dopisnik „Köln. Ztg.“ ki pravi, da je Andrassy predložil Rusiji sedem toček, katere bi morala izpolniti, ako hoče, da bi bila Avstrija neutralna; Rusija da je vseh sedem toček izpolnila, no, v njih številu se ob okupaciji Bosne in Hercegovine ni govorilo. Dopisnik se na-

deja, da ker se reči čedalje bolj in bolj neugodno povračajo za Avstrijo, bode ona primorana objaviti nazvanih sedem toček; Berolinski oficijozni pa mej tem ne jenjajo trditi, da je Rusija, a ne Germanija razdražila apetit Avstrije, a Avstrija da je na pravila tak obraz, kakor da jej je Berolinski kongres navezal okupacijo, katere pa ona, češ, nikakor ne želi.

Vsa ta razkritja govore Rusiji le jedno: da se ne sme zanašati na „prijateljstvo“ svojih dveh sosedek in da se mora jedenkrat za vselej obrniti od rjiju na pot samostalne politike, pluniti na vse takozvane „zaveze“ in računati le na svojo lastno moč. Zaveza Rusiji ni dala nič, a odvzela jej je mnogo.

A vse to nas uči, da je Rusija postopala vselej iskreno in pošteno in da celo diplomati, katerih dolžnost je lagati, kakor je rekel nek diplomat, in ki imajo jeziki samo za to, da skrivajo svoje misli, celo diplomati, pravim, bili so poštini in zaupni, ker so mislili, da ima Rusija opraviti s poštenimi ljudmi. Rusija je torej celo v osobi svoje diplomacije stala na višini svoje človekoljubne, osvoboditeljne naloge; njej ni bilo žal ni denarjev ni krvi, da bi osvobodila slovanske narode, na katere njih sovražniki nalagajo železen jarem.

Derptski študenti nadaljujejo svoje surovosti. Nek derptski „bürger“, ki nosi blagozvočno ime Schobert, pritožuje se v časnikih, da ga je korporacije buršev objavila „vogelfrei“, in da mu je tajni burševski „ekskutiv comité“ doposlal že „dokument“ o takej strašnej obsodbi. Uzrok je to, da je ta „bürger“ uložil tožbo proti jednemu studentu na vse ušilišno sodišče, in da je plemeniti burš moral storiti kaj posebnega, dokazuje že to, da ga je sodišče obsodilo na petdnevni zapor v „carcer“, dasi je sodišče proti buršem vselej jako milostivo. Kakor židi, imajo torej i Nemci svoj „kahal“, t. j. nekako inkvizicijo, ki sodi in objavlja „vogelfrei“, kakor nekdanji „Vehmgerichte“. Da, lahko se reče, s parodijo Götheja: „Die Kultur, die die ganze Welt beleckt, hat nur den Deutschen nicht angesteckt.“ Ni torej čudo, da jih svet povsodi jednako črti, kakor žide, katerim so sicer Nemci glede predznosti in večne lakote zelo podobni. Krutorogov.

Govor poslanca Viljema Pfeiferja

v državnem zboru dne 21. maja 1887.

Nastavljajoč na resolucije, katere je sklenila visoka zbornica, ki prosijo cesarsko vlado, da bi z vsemi sredstvi, katera so jej na razpolaganje, delala na to, da se cesarjevič Rudolfova železnica podaljša skozi novo mesto do železnice Karlovec-Reka, oziroma predložila zbornici načrt zakona o zgradbi dolenjske železnice, hočem danes sprgovoriti, da z novo opomnim na železniško zvezo, ki bi bila veliko važnosti za Dolenjsko in vso državo. (Dobro! na desnici.)

Javline se je kako vprašanje tako natezalo, tako razpravljalo v parlamentu in izven parlamenta kakor vprašanje o podaljšanju Rudolfove železnice proti jugu in jugovzhodu, oziroma grajenji dolenjske železnice, na kar se že misli dve desetletji, pa se dosedaj ni uresničilo; kadar je bila stvar godna in bi se bila imela uresničiti, vselej so se pojavili novi dogodki in težave, kateri so uresničenje prekrizali, jedenkrat bili so naši velikodušni transilavski sosedje (Tako je! na desnici), ki so zabravili zvezo s hrvatskimi železnicami, potem je prišla doba kraha, pozneje okupacija Bosne in Hercegovine, zgradba arlske železnice, kakor tudi galiških, čeških in moravskih železnic, sedaj pa prete puške repetirke in ogromne potrebščine za vojne priprave zopet preprečiti grajenje omenjene železnice.

S tem bi se zopet za dolgo odložila najgoročejša želja Dolenjske, da bi dobila moderno prometno žilo, kaj to pomenja za kraj, ki nema nobene železnice, mi ni treba natančneje razlagati.

Pred leti je vladalo na Dolenjskem precejšno blagostanje, s prideiki in izdelki kmetijstva trgovine in obrtnije bil je živahen promet po državnih cestah, v industrijskih etablisementih je bilo živahno delo, na stotine pridnih delavcev imelo je pri tem gotov zaslužek. Odkar se je pa Dolenjska vsled otvorenja in razvoja železniške mreže v sosednjih krajih odrinila od velicega prometa, so ceste osamele, prazne, vse je tiho v pivovarnah v Kandiji, Soteski, Vršlinu itd., nobenega življenja ni več v železnih fužinah in livarnah na Dvoru in v Gradci, na tisoče pridnih delavcev ne dobi

LISTEK.

Mabel Vaughan.

(Roman. V angleškem spisala Marija S. Cummins, poslovenil J. P.—ski.)

Šestnajsto poglavje.

(Dalje.)

Na malem naslonjači sredi sobe sedela je Roza, okrog nje pa je bilo šest ali sedem otrok, katerih nobeden ni imel nad sedem ali osem let. Oči so upirali v Rozo, ki je počasi in razločno ponavljala zadnjo vrsto hvalnice, katero so imeli peti.

Svetlo v ono srečno deželo
Žari vsako oko;
Življena po očetovi roki,
Ljubezen ne more umreti;
Oh! mi bodemo srečni
Če, brez greha in žalosti,
Gospod, mi bodemo kraljevali s teboj,
Blagor, blagor, za večno.

Ko je Roza izgovorila zadnjo besedo, zapeli so otroci. Ljubeznjivo in ginljivo je bilo poslušati, kako lepo so se zlagali otroški glasovi v priprostem napevu, katerega jih je bila Roza naučila. Še

ljubkeje in sladkeje pa je bilo gledati, kako so po petji otroci poklekli ter za njo rekali besede kratke molitve, katero so pred odhodom navadno molili.

Mabeli so se oči solzile; in prav po prirodnem nagonu se je konci slovesne molitve spoštljivo umaknila ter je Alika in Murraya za seboj potegnivši tiho zaprla duri, da ne bi se mala družba motila.

„To so većinoma nemški otroci,“ rekla je gospa Hopova Mabeli. „V tem oddelku je obilo Nemcev; ker ne razumejo jezika, nauče se v navadni šoli le malo, malo. Roza jih uči najprej angleški, potem pa čitati in moliti. Petje bilo je prav prirodno. Poučuje pa petnajst otrok, mej temi so nekateri večji od nje. To res ni veliko,“ pristavila je je mati vsa zamišljena, „a bolje je nego nič in Roza to toliko osrečuje.“

„Bolje nego nič,“ vskliknila je Mabel resno, „da, res to je vse.“

In Mabel je čutila, kar je rekla. Ta trenotek srčne ginjenosti pogreznili so se jej bogatstvo, učnost in posvetni ponos v ničevost, ko jih je primerjala s čisto in otroško vero, ki po večnem življenji hrepeni.

Jednako je ves prizor uplival na Alika in Murraya, kar so radovedna njijna obraza in nju spoštljivo molčanje očitno pričali. A prilike nista imela to ginjenost še drugače pokazati, ker po zmešanem šepetanji v sobi razšli so se otroci nagloma na vse strani. V tem so radovedno se ozirali v Mabel in njena sestriča, katera je gospa Hopova peljala v snažno, dasi skromno kuhinjo.

Roza, nekoliko utrujena, se je prijetno naslonila v naslonjači, da bi se odpočila; a zagledavši Mabel oživila se je precej ter je z gorečnostjo vskliknila: „O, blaga gospica Mabel, kako me veseli, da vas zopet vidim!“

Mabel se je z nekakim spoštovanjem usedla tik Roze na nizek stolček, na katerem je bil malo poprej neki otrok sedel, in prijemši nje malo medlo roko, stiskala jo je kaj ljubko.

„Kaj veseli me, Roza, da se toli dobro počutiš,“ rekla je otroku s toplim zanimanjem pogledavši v obraz. „Saj ima res rudeča lica,“ opazila je gospo Hopovi, ki je nekoliko radostna, nekoliko pa v skrbeh opazovala Rozino obličje.

„Da,“ odvrnila je udova obotavljaje se, „le bojim se, da ta rudečica ni popolnem prirodna, ker o tem času jo pogostoma mrzlica trese.“

potrebne zasluzka. (Čujte! Čujte! na desnici.) — Tako se usihujejo polagoma viri zasluzka, ki so poprej mnogim pridnim rokam dajali dela in kruha; prejšnja vesela podjetnost v vseh ponogah narodnega gospodarstva se je umaknila gospodarskemu propadanju, katerega upliv na blagostanje britko čutijo v dotičnih krajih.

Odrinjeno od prometa, zapuščeno in pozabljeno mora pridno dolenjsko prebivalstvo, katerega strup alkoholizma dosedaj ni pokvaril, biti grozovit trd boj za obstanek.

Bijejo sicer, visoka zbornica, pogumno ta boj upanja še neso izgubili na boljšo prihodnost, njihova energija še ni otrpnela.

Ko bi se pa vender — kar si ne morem misliti od trgovskega ministra, ki ima odprte oči in toplo srce za potrebe prebivalstva — proti vsemu pričakovanju še ni dala Dolenjcem železnica, ki je najbistvenejši pogoj za gospodarsko oživiljenje Dolenjske, tedaj je propad prebivalstva neizogiben in se more že naprej napovedati z matematično gotovostjo.

Prvi akt gospodarske žaloigre je že končan. Trgovina in obrt sta propali, zemljiški pridelki zgubili so vrednost, uboštvo se je razširilo, davčna moč je otrpnela. (Poslanec Šuklje: Prebivalstvo se izseljuje.) Kmalu se bode Dolenjska približata poslednjemu aktu, mrtvej točki, pri kateri se mora ustaviti kolo gospodarskega gibanja, ker te gospodarsko mrtve točke ne more premagati, če se energično in z močjo ne potisne — toda železnica bi pomagala in povrnila zgubljeno.

Z velikim gospodarskim pomenom, ki bi imela železnica za Dolenjsko, združila bi se na odlični način tudi splošna državna korist, kajti zgradba dolenjske železnice, kot zveze z Reško in dalmatinsko železnico je neobhodna potreba, če hočemo Rudolfovej in dalmatinske železnice, ki sedaj visita v zraku, pomagati iz osamljenosti, da bodeta mogli shajati ter bodeta kaj donašali, kar gotovo vsakdo želi, da bi se odpravil vedni primankljaj pri teh dveh železnicah, ki znaša pet do šest milijonov na leto. (Res je! na desnici.)

Ta zveza bila bi nekak oživljajoči član mej dvema sedaj mrtvima občiloma, ker bi se na jedni strani doseglo zboljšanje finančih uspehov omenjenih železnic, ko bi se razširilo okrožje njinega prometa, na drugi strani bi se pa Dalmacija trajno zvezala s sredino države. (Res je! na desnici.)

Državopolitični uzroki silijo, da se napravi ta zveza, da se Dalmacija ohrani območju interesov naše državne polovice; to je tem potrebnejše, ker so dogodki 1878. leta prouzročili politične in teritorialne premembe, katerih se moramo okoristiti. (Res je! na desnici.)

Zaseli smo, gospoda moja, poprej turški deželi Bosno in Hercegovino, da smo dobili za Dalmacijo prijazno ozadje, ter da povzdignimo naš izvoz ter okrepcamo naše narodno gospodarstvo.

V okupovanih deželah so vsi elementi za uspešno gozdarstvo, kmetijstvo, rudarstvo itd., ki se bodo razvevili s kulturnimi in gospodarskimi reformami, ako se napravijo primerna občila in popolnijo železnice proti jadranskemu morju, kar je potreba, da se oživi trgovska zveza z Dalmacijo ter

odpro ugodno ležeča dalmatinska pristanišča živahnej trgovini in prometu. (Res je! na desnici.)

Vsled svoje leže ob morskem obrežju, s celo vrsto otokov, z mnogimi dobro zavarovanimi zalivi in izvrstnimi pristanišči, je Dalmacija, kakor dobro pravi topniški polkovnik in admiralitetni svetnik Libert de Paradis v svoji brošuri: „Das Seewesen in Oesterreich Ungarn“, poklicana utemeljiti udeležitev Avstrije pri mejnarnem prometu in postati zibelka novovzbujenega pomorstva in ladijodelstva, za kar bode naša domača industrija dajala potrebne astronomičnonavtične instrumente, kovinske dele in tkanino itd., bosenski bogati gozdi pa izvrsten les (Prav res! na desnici.), tako, da se bode, ker drugod vedno bolj primankuje lesa za ladije, razvila na našem obrežju precejšnja, tudi notranjim deželam jako koristna izvozna trgovina s popolnem opravljenimi trgovskimi ladjami, kar bode oživilo obrtno proizvajajočo delavnost v pristaniščih, kjer sedaj vlada smrtna tišina, in blagostanje bode nastalo v krajih, kateri so sedaj najrevnejši v naši državi. (Tako je! na desnici.)

Velike ekonomične, politične, pomorske in trgovske koristi silijo, da se ukrenejo energične naredbе — ne malenkostne — da ne bomo morali razen neizogibne velike škode, prenašati še britke sramote, da navadno prihajamo z mislimi, še bolj pa z dejanji, prepozno. (Prav res! na desnici.)

Potem se mora cesarjevič Rudolfova železnica podaljšati čez Dolenjsko do železnice Karlovec-Reka, ter se zvezati z dalmatinskimi, oziroma otomanskimi železnicami; s tem bi se, brez ozira na to, da bi se pomoglo cesarjevič Rudolfovej in dalmatinske železnice, kateri sedaj nič ne donašata, ampak imata še zgubo, da bi potem donašali lepe dohodke in se splačevali, naši državni polovici zagotovila gospodarsko, politično in strateško nezavisnost, Dalmacijo pa proti receptu nekaterih nemško-narodnih pretirancev (Čujte! Čujte! na desni.), ki jo hočejo izločiti iz tostranske državne polovice (Tako je! na desni.), trdno in stalno prikenila državi ter utrdila naš politični in gospodarski upliv v okupovanih deželah (Dobro! Dobro! na desnici.), če nečemo glavnih koristij zopet prepustiti drugej državni polovici. (Prav res! na desnici.)

Seveda bode treba precejšnjih žrtev, da se zgradi omenjena železnica, ki pa bode te žrtve dobro povračala s tem, da se bode okrepcala naša obrtnija in trgovina ter znova oživilo vse naše narodno gospodarstvo.

Visoka zbornica! Lani sem bil omenil, da se je že storil skromen začetek za zgrajenje dolenjske železnice, s tem, da je konsorcij za pospeševanje grajenja dolenjske železnice trgovskemu ministerstvu predložil načrt za to železnico kot lokalno progoto je za alternativni progji Ljubljana-Trebne-Novomesto Straža in Ljubljana-Žužemberk-Novomesto, obe s postransko progjo z Grusupljega v Kočevje.

Na to je trgovsko ministerstvo odredilo z ukazom z dne 3. oktobra 1886, šte. 23.766 revizijo trase, da se določi kateri obeh varijant je z ozirom na lokalne in druge razmere, in z ozirom na to, katera bi se lažje izvela, dajati prednost.

Tako so se storili pripravljalni koraki za uresničenje železnice Ljubljana-Novomesto s po-

stransko progjo v Kočevje, izdelali glavni načrt in proračuni stroškov in ravno tako tudi druga pripravljalna dela, tako da sedaj gre pred vsem za to, da se preskrbe seveda ne baš nezatna denarna sredstva. V tem oziru je deželni zbor vojvodine Kranjske v svojem poslednjem zasedanju jednoglasno se izrekel, da je pripravljen iz deželnih sredstev primeren donesek dovoliti za zgradbo dolenjske železnice s pogojem, da država in drugi interesantje zagotove primerne doneske. Deželnemu zboru kranjskemu se je naročilo, začeti pogajanja, da se zagotove doneski družih interesentov.

Tedaj je gotov faktum, da bode kranjska dežela, če tudi nikakor ni premožna, napela skrajne sile ter naložila si težke denarne žrtve, da je dobimo kos železnice. Visoko vlado pa prosim, da bi odločno in dejansko podpirala dotično delovanje kranjskega deželnega odbora, da se jedenkrat reši Dolenjska more, ki jo tlači, to je pomankanja prometa.

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 26. maja.

Ko se je zaključil hrvatski sabor, sešli so se vsi člani narodne stranke pri banu in kluba predsednik Vukotenič izrazil je simpatije stranke za bana, ki je njen pravi voditelj. V klubu so se pa člani poslovili od njih predsednika Vukoteniča. Opoludne bil je banket v narodni kazini, katerega se je udeležil tudi ban. — Člani stranke prava sešli so se popoldne pri Antonu Starčeviću in se posvetovali o bodočih volitvah in poslovili se od svojega vodje.

Vnanje države.

Turška nota o bolgarskem vprašanju se je že izročila velevlastim. V njej Turčija razklada, da so vsa pogajanja z bolgarsko opozicijo, da bi se doseglo kako sporazumljenje o bolgarskem vprašanju, bila brez uspeha, ker Cankov in njegovi pristaši nečejo nikakega sporazumljenja. Nadalje se nota obrača do velevlastij, da bi kaj storile za rešenje bolgarskega vprašanja ter se sporazumele, da Bolgarom priporočé jednega ali dva jim ugodna kandidata za prestol. Na Dunaji in v Londonu so z veseljem vsprejeli noto in začelo se bode sedaj pogajanje mej vlastmi o bolgarskem vprašanju, ki pa najbrž ne bode uspešno, ker Rusija neče nič slišati o kakej rešitvi bolgarskega vprašanja, dokler ne odstopi regentstvo.

O potovanji srbske kraljice v Rusijo piše se v „Russische Rundschau“ iz Kišeneva: „V Kišenevu so kraljico Natalijo kaj prijazno vsprejeli. Davno pred prihodom kraljice so se Kišenevci že bili pripravili za vsprejem in v ponedeljek 16. maja zbralo se je na kolodvoru in sosednih ulicah mnogo naroda. V jedni najlepših ulic Kišeneva je prekrasna hiša, ki je bila lastnina očeta kraljice, polkovnika Kečko, in sedaj stanujeta v njej njeni sestri. Hiša stoji na vrtu, ki je prenapoljen s prekrasnimi redkimi rastlinami in cveticami. Kraljica in njeni sestri jako ljubijo cvetice in kraljica sama je mnogo storila za olepšanje vrta, v katerem je mnogo lepih kipov. Kišenevci so seveda jako ponosni na srbsko kraljico in pripovedujejo radi različna njena junaška dela. Da je kraljica v Belemgradu iztrgala dvanajstletno deklico steklemu psu, se zdi Kišenevcem jako naravno, ker že poznajo marsikak predren čin „koroleve“. V Kišenevu živeti ruski zdravniki, katere je bila družba rudečega križa za srbske-bolgarske vojne poslala v Srbijo, pripovedu-

„Roza, upehala si se, poučujé ta malobrojni razred,“ rekla je Mabel; „to je, mislim preveč za tvoje moči.“

„O ne!“ vskliknila je Roza nagloma, „kaj lahko jih poučujem in tudi kaj rada.“

In hoteč govor od sebe obrniti na drugo stran vprašavala je Alike in Murraya tik nje stoječa po Lidiji, po nju materi in kako so sem došli. Sedaj pa sedaj ozirala se je smehljaje in ljubeče na Mabel. Nje oči so nekako izrazovale dvojno srečo, čuten v pričo devojke, v kateri je nje ljubeče bitje sorodnega duha izpoznalo; mladi bolnici prirojeni ukus za vse lepo pa je v tej novej prijateljici našel popolno in jedino utelesenje svojega uzora.

Ta svoj upliv je Mabel zapazila z mešanimi občutki. Če se je srečala z občujočimi očmi bolne Roze, širila se je prek nje obraza rudečica samo zadovoljstva, katere jej vse prilizovanje na plesišči nikdar ni izbudilo. Ko pa je lastno življenje brez vsega smotra primerjala požrtvovalnosti bolnega otroka, tlačila je ta nenavadna jej misel o lastnej ne vrednosti oni čut laskane nečimernosti. Ta zadnja misel potrdila se je še pred koncem svojega pohoda.

Mala družba se je mej seboj pogovarjala dosta svobodšine in zaupniše nego prvokrat. Mabelina prostosrčnost je odstranila vse zadrege in za drške in celo prisiljeno vedenje gospe Hopove se ni moglo ustavljati razumni dobrotljivosti nje bitje. Zato je postal razgovor živahen in občen. Izpozabljeni so bili skoro vsi razločki v stanovskih razmerah in prejšnje dobro porazumljenje posamičnih mej seboj dozorelo je v zaupno prijateljstvo.

Izabili so nekaj iz zgodovine gospe Hopeve rodovine, nekoliko so se spominjali boljših nje dnevov ter se menili tudi, česa se ima gospa Hopova s svojo rodovino v bodoče nadejati ali bati. Naštevati so Rozina opravila o delavnikih in govorili o nje nedeljskem delu in veselji; pri tej priliki je Mabel prvokrat izvedela o Ivanu, kajti njegovo ime se je pogostoma imenovalo.

Za vse to se je Mabel kaj živo zanimala, gotovo ne manj živo nego Roza in gospa Hopova, v katerih obrazu so se dotični čuti očitno izrazovali. Naposled je Mabel prav slučajno izvedela, da je gospa Hopova že v otročjih letih bila sirota brez matere.

V tem je Alik prav rad poslušal pogovor; Murray pa ni bilo volja molče jih poslušati, zato se je oziral po kakej igrači. Na mizi zapazivši iz-

venredno razpacano knjigo vrge jo je na tla ter jo je z nogami pehal gori in doli po kuhinji.

Ko je Mabel zapazila, kako ga je Roza pogledovala, in ko je vidila, kako si je Murray dal opravit, poskočila je, ustavila mu igračo ter otela knjigo blagosrčno rekoč: „Murray, ne ceptaj po stari knjigi. Bojim se, drago dete, ti nikakor ne spoštuješ starosti.“

Roza se je posmehljala. „Dobro mi je služila,“ rekla je „morebiti jo zarad tega tem rajša imam.“

Mabel jo je odprla. Bil je star iztisek „Božje poti“ („Pilgrim's Progress“). Pregledavši jo opozarjala je Alike, da je iztisek iste knjige, katero mu je na njegovo prošnjo pred nekaj tedni kupila, ko je bil ž njo slučajno v knjigarnici ter mu je dragovezana knjiga s podobami sosebeno dopadala.

„Moja ni taka,“ rekel je zaničljivo, „moja je lepa, — to je stara grda capa.“

Ko je izgovoril, zasledilo je njegovo bistro oko, kako ponižano se je Roza čutila vsled njegove ne prav laskave primere; obžaluje svojo nepremišljenost skušal jo je precej poravnati, vskliknivši:

„Tetka Mabel, Roza mora imeti prav tako knjigo, kakeršna je moja.“ (Dalje prih.)

jejo, kako je bila kraljica noč in dan v bolnicah, obiskovala najnevarnejše bolnike in je tolažila. S solzami v očeh stopila je z železniškega voza. Glo boko jo je ginil pogled svoje domovine. Pa tudi mali Šaša (kraljevič naslednik Aleksander) bil je močno ginen, ko je videl prejšnjo domovino svoje matere, katera sama vodi odgojevanje lepega mladiča. Gubernator in mestni zastopnik podali so na kolodvoru kraljici kruha in soli. Občinstvo je neprestano klicalo: „Ura! Da zdravstvujet koroleva! Da zdravstvujet naslednik!“ Kraljica je odgovorila, da je že dolgo želela obiskati svoj dom in da je jako srečna, ko vidi dobre Kišenevce. Iz Kišeneva odpotovala je kraljica v Bender, kjer so jo mestni zastopniki tudi vsprejeli s krubom in soljo. V Benderu je zajtrkovala in potem odpotovala v Razdžel-najo, kjer je čakala poštni vlak, kajti ni se hotela dalje voziti z jadernim vlakom, da po noči ne pride v Odeso. Na vseh postajah so jej prirejali živahne ovacije.* Druga izvestja pa javljajo, da so v Odesi vsprejeli kraljico tako slovesno, kakor še poprej nobene tuje kneginje. Najvišja aristokracija, generalni gubernator Roop in drugi generali in visoki častniki zbirali so se okrog nje, kakor okrog carice. Za potovanje v Jalto so jej dali poseben parnik „Elborus“ na razpolaganje. V pristanišči bilo je silno naudušenje, ko je odpotovala, veseli Rusi so jo zar na rokah nesli na ladjo.

Ruski finančni minister namerava na sledeči način zboljšati državne finance: 1. Upeljati hoče carino na nafto, kar bode mnogo donasalo državi; 2. obdščiti namerava vina v buteljah, ker sedanjí davek od špirita, piva itd., zadeva le ubožnejše prebivalstvo, v tem, ko bogatini ne plačajo nobenega takega davka; 3. dohodki državne banke in nje podružnic premené se v državne dohodke; 4. povzdigniti hoče kurs rublja in odstraniti spreminanje valute. Da se nazadnje omenjeni smoter doseže, hoče vlada po možnosti zmanjšati papirnati denar in povečšati kovinski zaklad. Ti različni načrti izročili se bodo jeseni državnemu sovetu.

Nemška policija je zaprla dva francoska agenta vzhodne železnice. Ta stvar pa nema posebne pomena, ker so ja aretovali na popolnem pravičen način ter se ni nikakor rušilo mejnarodno pravo.

Turški sultan je pooblastil svojega adjutanta maršala Mizami pašo, da ga bode zastopal pri petdesetletnici kraljice Viktorije.

Švicarski zvezni zbor sklical se je za dan 6. junija. Zvezni svet bode zahteval 840.000 frankov kredita, da se bode omislilo več novih topov.

Dopisi.

Z Gorenjskega 29. maja (Gorenjsko čebelarstvo društvo.) Čebeloreja na Gorenjskem že od nekdanj slovi in ni je vasi in vasice, da bi ne dobil par čebelarjev v njej. Posebno starejši očetje, ko so gospodarstvo izmaknili si z ramen, kaj radi čebele paso in tako lahkoma nekaj priboljška zaslužijo. Kranjske čebele znane so križem sveta kot pridne in pohlevne muhe, zategadelj inozemci radi po njih poprašujejo in jih drago plačujejo. Ko bi čebele ostale pri teh zmožnostih, davno bi jih že ne pošiljali tako na tuje, vendar pa imajo za nas to neprecenljivo lastnost, da se čez nekoliko let prerode in postanejo lenuhi tako, da inozemski čebelarji zopet in zopet naročujejo novih pridnih delavk.

Kupčija v inozemstvu bila je uzrok, da se je na Gorenjskem pred nekoliko leti osnovalo čebelarstvo društvo s sedežem na Jesenicah. Upeljali so v prvi vrsti društvo taki moške, katerim je v prvi vrsti bilo do tega, zagotoviti si mnogo število panjev, kateri vsled obiline ne marajo dragi biti, da bi mogli taiste potem za svoj račun prav drago v tuje kraje prodajati. Ko smo imeli prvi občni zbor, se nam je sicer obetalo in kazalo, kak dobiček da bomo imeli, a vse tisto so ostale le po-božne želje.

Čebelni kup ostal je stari in še vedno nižje sili, ker je povsod dosti panjev. Takrat se nam je obetalo, da bo društveno vodstvo posamičnim udom, kar bo mogoče na roko šlo in jim izvozne pote pokazalo. Izvozne kupčije polotili so se trije posamičniki, kateri panje od čebelarjev dober kup pokupijo in jih potem še jedenkrat dražje s 100% dobičkom prodajajo, ud čebelarskega društva pa sline požira mej tem, ko oni, ki imajo monopol za kupčijo svoje žepe s stotaki polnijo.

Po mojem mnenji bi se društveno vodstvo moralo kupčije ne na svoj, ampak na društven račun poprijeti in tako prodajo v inozemstvo po pre-kupcih preprečiti. Če tega društvo v kratkem ne naredi, bo cena še mnogo bolj padla, ker si jo v inozemstvu ti konkurenti sami dan na dan bolj spodjedajo. Nemudoma naj se torej društvo tako preustroji, da bo samo prodajalo in tako ugodno ceno v tujih deželah vzdrževalo. V takem slučaju

smo pripravljene čebelarji le izvoljenemu vodstvu svoje panje na razpolaganje postaviti, drugim prekupcem pa niti muhe ne. Iz tega dobička bi morala po plačilu stroškov ostati ogromna svota denarja, kateri naj bi se v prvi vrsti uporabil na zboljšanje društvenega časopisa, kateri je tako suh in izstradan, kakor osa, ki pride prvokrat spomladi na solnce. Če hočemo resnico spoznati, moramo naravnost reči, da se v društvenem časopisu, če kak prepis izvzamemo, nič strokovnjaškega ne nahaja. Uredništvo celo tako malo pazi na vsebino, da se čestokrat primeri, da se v uredniškem članku kaj hvali ali graja na jedni strani, na drugi strani pa to, kar se je prej hvalilo in priporočalo v nič devlje, kar se je grajalo, pa priporoča,* tako, da čebelar, ki ima le kaj jasno pisanega rad, ne ve ali je tič ali miš. Posledica take pisave je, da se kmetski čebelar priporočane dobre stvari ne poprime in svoje napake ne odloži, temveč vedno še vse po starem dela, kakor je pri starem oči videl. — Za nadaljni preostatek bi nakupili ali delati pustili vzgledno čebelarsko orodje in panje in bi jih udom potem prav dober kup, skoro zastonj prodajali, tako bi se vsak rad v društvo zapisal, ker bi potem kaj koristil imel, sedaj jo tako nema nihče.

Dobiček, ki bi ga društvo brez vsake nevarnosti imelo, je tako gotov, da ga vsaka Gorjušnica na prste jedne roke lahko izračuni. Par panjev plačuje se po 8 do 9 gld., v Nemčiji je pa cena jed-nemu samemu panju 12 do 14 mark, to je okolu pol devetega goldinarja av. veljave.

Želeti bi bilo, da bi vsi udje prišli do spoznanja in bi izpeljali nasvetovano preustrojbo društva, da ne bodo le skrbi imeli, ampak tudi zaslu-ženi dobiček. Čebelar, ako prezimi sto korit, ne ve ali bodo spomladi dobre ali ne. Lahko mu ostanejo pri tej vrednosti, pa mu tudi lahko vse pomró in če jih hoče zopet imeti, mora globoko v žep seči, če je sploh tako srečen, da je kaj notri. Prekupec jih pa čez zimo nič ali pa celo malo pusti in kadar spomladi naročila dobi, gre nekoliko okolu in si jih nakupi, kolikor jih potrebuje. Nobene nevarnosti nema, da bi kaj zgubiti utegnil in vendar si prisvoji le on velik dobiček, do katerega ima pa čebelar naravno pravico. Dokler ni bilo društva, naj je bilo tako, vendar sedaj bi pa društvo le imelo gledati, da bi iz tega bogatega vira ne zajemali tuji ljudje in pojedinci sploh, ampak društvo samo.

Ako je vodstvu društvenemu v resnici mar ko-rist posameznih članov in ž njimi vred celoskupnosti, ne bo prezrlo tega migljaja in nas bo kaj skoro poklicalo na „čebelarski shod“ in nam nemara že kak načrt v teh zadevah predložilo. Dok-ler so kupčevali rojaki sami, smo zamolčali to ne-dostatnost, a sedaj, ko se stalno naseljujejo agentje iz tujine v našem kraju, sprožili smo to misel, ker menimo, da ni še prepozno in se stvar ugodno rešiti da. Moške, premislite torej moj nasvet in pre-pričan sem, da v kratkem uvidite, da ni napačen, ampak za vse člane Gorenjskega čebelarskega društva ne le priporočila vreden, temveč za gmotno stran čebelarjev krvavo **potreben**. Hišo zavaruješ lahko proti požaru, poljske pridelke proti toči, živino na paši proti nezgodam, a čebel čeb-elar do sedaj ne more zavarovati zoper zimo in vreme, torej je tudi le opravičen, kar mu sreča pusti, tako drago prodati, kakor je le mogoče. To se pa samo na ta način storiti more, da se izognemo prekupcem in agentom ter vso kupčijo izročimo odboru, kate-rega hočemo za njegov trud tudi pošteno plačati, kajti vsak delavec je svojega plačila vreden.

Star gorenjski čebelar.

* Opomba. Ako bi kdo temu oporekati utegnil, pri-pravljen sem na poziv mnogo slučajev navesti.

Pisalec teh vrst.

Domače stvari.

— (Nadvojvoda Karol Štefan), ki biva večji del leta v svoji krasni vili na Losinji, napravil je ondi na svoje stroške otroški vrt, kjer se na nadvojvode izrecno željo otroci poučujajo v hrvatskem jeziku. Usmiljene sestre iz Zagreba vodijo ta zavod v katerem je že nad 40 otrok. Seveda je ta zavod, tamošnjim irredentovcem trn v peti in pokazali so svojo nevoljo usmiljenim sestram na jako surov način. Nadvojvoda je potem sestram ponavljaše naročil, da naj otroke iz-ključno hrvatski poučujejo, italijanskim zagri-zencem pa je dal znati, naj svoje pritožbe zaradi otroškega vrta njemu samemu predlože, šolo in otroke pa pri miru puste.

— (Občni zbor c. kr. kmetijske družbe kranjske) že mnogo let ni toliko vnanjih in tukajšnjih članov obiskalo, kakor danes, kajti sešlo se je nad sto udov, mej njimi tudi g. deželni predsednik baron Winkler. Razgovor je bil jako živahen, kajti podružnice prijavile in njih zastopniki ali pa člani centralnega odbora utemeljevali so devet najst nasvetov. Sprejel se je tudi predlog, da občni zbor pooblastuje glavni odbor, da naj predloži prihodnjemu občnemu zboru sedanjim razmeram primerno prenarejena pravila v obravnavo in sklepanje. Tudi mnogo samostalnih predlogov je bilo utemeljenih in vsprejetih. Za predsednika je bil izvoljen z vsklikom dosedanji predsednik g. dež. glavar grof Thurn, mej občnimi živio- in dobro-klici, za podpredsednika isto tako dosedanji podpredsednik g. Jos. Fried. Seunig. V odbor so bili po listkih izvoljeni gospodje: Goll, Lenaršič, dr. Poklukar, Witschl, Dekleva, Detela, Robič in dr. pl. Wurzbach. Gg. Peruzzi in Borštnik ostala sta s tremi do štirimi glasovi proti zadnjima gospodoma v manjšini. Zborovanje, o katerem bode-mo podrobneje poročali, trajalo je skoro do 1. ure popoldne.

— (Deželni odbor kranjski) je kupil 300 izvodov knjige „Sadjarstvo“, katero je spisal R. Dolenc, da podaruje po jeden izvod vsaki ljudski šoli na Kranjskem. Knjige so se izročile v razpošiljatev c. kr. deželnemu šolskemu svetu.

— (Dramatičnega društva odbor) pošlje te dni svojega režiserja g. Borštnika v Trst, da zagotovi društvu kako gledališče za nekoliko pred-stav, katere se imajo vršiti v teku prihodnjega me-seca, ali pa koncem oktobra. Tržaški domoljubi omenjencu gotovo ne bodo odrekli svoje pomoči glede informacij in drugih potrebnih uredob.

— („Popotnik. List za šolo in dom“) ima v 10. številki nastopno vsebino: O gluhonemih. — Uho, kako postane sluh, bolezní uha in zakaj imamo dve ušesi. (Dr. Križan.) — Dopisi. — Po-ziv glede „Popotnikovega koledarja“. — Novice in razne stvari. — Spremembe pri učiteljstvu. — Na-tečaji.

— (V seji „Slovenije“) 14. maja t. l. iz-volil se je ta-le odbor: Predsednik: stud. phil. Jo-sip Kržišnik; podpredsednik: stud. jur. Josip Zu-pančič; tajnik: stud. phil. Ljudevit Böhm; blagaj-nik: stud. med. Dragotin Zakrajšek; knjižničar: stud. jur. Radoslav Pipuš; odbornika: stud. jur. Alojzij Žebre, stud. jur. Josip Abram; namestnik: stud. jur. Oton Papež; revizorji: stud. jur. Josip Kušar, stud. jur. Miha Murko, stud. jur. Konrad Janežič.

— (Zrelostna spričevala) gimnazije v Serajevem so veljavna za vse v državnem zboru zastopane kronovine.

— (Vreme) je stalno še tako, kakor ga je stoletna pratika vsaj za konec maja uganila. Mrzlo je in dež dan za dnevom nagaja. Drugod je pa še slabše, kakor pri nas. V Pustriški dolini (Pusterthal) na Tirolskem zapalo je toliko snega, da so na že-leznici zopet snežni plugi morali delati tir.

— (V Medvodah) bili so pri občinskih volit-vah izvoljeni: Jurij Cvajnar, posestnik in krčmar v Preški, županom, obč. svetniki pa: J. Šusteršič posestnik in krčmar v Seničici, Nikolaj Jamnik, posestnik in krčmar v Medvodah; Lovro Kavčič, posestnik in poštar v Medvodah in Jarnej Duhovnik, posestnik v Ladji.

— (Toča) je pobila preteklo nedeljo v ro-janski fari pri Trstu. Najhujše je zadela Skalosanto, Dolenji in Gorenji Rojan in Skorkolo. Padala je četr-t ure in poškodovala posebno vinograde, po ka-terih je sklatila tri četrti grozdicev.

— (V Zagrebu) bil je včeraj žid Samuel Löwy, ki je Zagrebško hranilnico močno oškodoval, zaradi hudodelstva goljufije obsojen na štiri leta teške ječe, v povrnitev škode in plačilo sodnijskih stroškov.

— (Dvoboj v kaznilnici.) V Koprú sprla sta se dva kaznjenca in sklenila, da stvar z dvobo-jem rešita. Jeden dobil je, ne ve se kako, mornarsk nož, drugi pa dolg, poostren žrebelj. Ko sta bila pretekli četrtek na običajnem sprehodu, skočila sta drug na drugega in dvoboj se je pričel. Predno so ja mogli ločiti, bil jeden z nožem večkrat ranjen. drugi pa se je zgrudil na tla, ker mu je bil nas-protnik žrebelj globoko v trebuh zasadil. Tako či-tamo v „Triester Tagblatt-u“.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Budimpešta 26. maja. Drž. zbor zaključen prestolnim govorom. V govoru pripoznava cesar z veseljem domoljubno požrtvovalnost, s katero se je kljub neugodnemu finančnemu stanju skrbelo za varnost prestola in države. Zakon o črni vojski je bistveno pomnožil države vojno silo in srce dvigujoče soglasje, s katerim so se sredi ozbiljnega vnunjšega političnega položaja zahtevane vsote za varnost in obrambo države dovolile, je dokaz, da tudi vi z nami vred želite, da se ohrani mir, da bi pa, ko bi to bilo nemožno, vsak sin ljubljene Ogorske bil pripravljen braniti s svojim imetkom in s svojo krvjo interese prestola, države in ljubljene domovine. Ta požrtvovalnost, kakor tudi to, da so se vprašanja, ki se imajo mej obema državnima polovicama zdaj pa zdaj uravnati po novem dogovoru, prijateljski rešila, je našima vladama v silno podporo glede sedanjih naših odnošajev z vsemi vlastmi. Z uspehom in rastočim upanjem bodeda nadaljevali svoje delovanje v ta namen, da se popolnem varujejo naši življenjski interesi in da se bode mir še dalje ohranil.

Budimpešta 26. maja. Uradni list javlja, da so ministri Fejervary, Fabinyi in Baross odlikovani redom železne krone prve vrste.

Pariz 26. maja. Floquet odklonil sestavo kabineta. Grevy imel včeraj zvečer zopet pogovor s Freycinetom. — V komični operi nastal včeraj zvečer ogenj in misli se, da je mnogo ljudi ponesrečilo.

Pariz 26. maja. Freycinet je prevzel sestavo kabineta.

Pariz 26. maja. Mej včerajšnje predstavo v komični operi nastal je na odru ogenj, ki se je bliskoma širil. Gledališče bilo razprodano, panika velikanska. Kakor znano, doslej 19 mrtvih, 60 ranjenih, a bati se je, da se bode še več mrtvih našlo pod razvalinami, katere bodo še le jutri odpravljati začeli. Gledališče popolnem uničeno.

Pariz 26. maja. Število žrtev mora biti jako veliko. Doslej so mej razvalinami dobili 3 mrtve.

Bruselj 25. maja. Vesti iz južne Belgije vedno neugodnejše. Blizu Frameries-a morali so 3000 strajkujočih, mej katerimi je bilo več stotin žensk, siloma razgnati. Vlada odposlala sedaj tudi posadko iz Brügge v Hennegau.

Razne vesti.

* (Drag zajec.) Dionys Pázmány, kandi dat ogorske nezavisne stranke, pripovedoval je v svojem kandidatskem govoru kričeč slučaj, ki kaže kako žalostne so razmere v deželi paprike. Pri revnem možaku našli so zajca in veliki župan obsodil ga je radi tega na 636 gld. 24 kr. globe. To se zgodilo v Železni županiji in mož, katerega je ta nečuvna sodba zadela, je Ivan Kelemen v selu Alsó-Eöre, globo pa mu je prisodil veliki župan Lazar Rusa. Te dni je ministerstvo Kelemena apelacijo zavrglo. Zanimivo je, da ima v tej občini veliki župan sam lov in da je na Kelemena jezen zaradi tega, ker je pri dražbi za lov ž njim tekmoval.

* (Dražba dijamantov francoske krone) bila je dne 23. t. m. končana Razmerno najdražje prodal se je z 208 briljanti okovan glavnik, ki je vrgel 641.900 frankov. Vsega vkupe skupilo se je 6.684.050 frankov. Večina evropskih vladaric poslala je bila svoje pooblaščenke, da so na kupili razne nakite. Cesarica Elizabeta je baje želela dobiti s trivoglatimi dijamanti okovan pas, kraljica Viktorija prstan, katerega je nekda na cesarice Evgenije prstu občeudovala, ruska carica za pestnice s krasnimi safiri in tudi srbska kraljica Natalija določila je svojemu agentu jako visoko vsoto, za katero naj bi kupil malo krono, katero je nosila bivša cesarica Evgenija.

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji (192—44)
za vse leto gld. 4.60; za pol leta gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Tujci:

25. maja.

Pri **šumnih**: Baron Kuhn, Hoch, pl. Rosenzweig, Ernst iz Gradca. — Weingarteu, Wiedemann, Büger, Ruogger iz Nemčije. — Willner z Dunaja. — Kleinberger iz Budimpešta. — Troller iz Brna. — Hartman iz Zagreba. — Dr. Firbas iz Brežic. — Svetec iz Litije. — Haffner iz Loke. — Marcus iz Trsta. — pl. Baertling, Schluchenberg, Kramer iz Pulja.

Pri **šumnih**: Germy iz Egipta. — Popper, Grünberger, Fuchs z Dunaja. — Müller s Češkega. — Margoni iz Celovca. — Just, Štüss z Dunaja. — Günther iz Kamnika. — Baron Gager z Mokric.

Pri **avstrijskem cesarju**: Mally iz Radovljice. — Windischer iz Kranjske gore.

Pri **južnem kolodvoru**: Sever z Dunaja. — Weichmann iz Maribora. — Mrasek, Susteršič iz Trsta.

Umri so v Ljubljani:

25. maja: Alojzij Ravnikar, umirovljeni davčni pristav, 74 let, Karlovska cesta št. 3, za pljučnico. — Fran Kovačič, mizar, 63 let, Kravja dolina št. 11, za jetiko. — Marija Celer, dekla, 43 let, Kravja dolina št. 11, za jetiko. — Julija Mrak, postreškovna hči, 2 1/2 leta, Karlovska cesta št. 11, za vnetjem trebušne kožice.

V deželnej bolnici:

25. maja: Albin Kumer, krznarski učenec, 22 let, za jetiko.

Tržne cene v Ljubljani

dné 25. maja t. l.

Pšenica, hekt.	7 31	Špeh povojen, kgr.	68
Rež,	5 20	Surovo maslo,	90
Ječmen,	4 22	Jajce, jedno	2
Oves,	3 09	Mleko, liter	8
Ajda,	4 22	Goveje meso, kgr.	64
Proso,	4 55	Telečje	54
Koruzna,	5 20	Svinjsko	58
Krompir,	2 50	Kostrunovo	36
Leča,	11	Pišanec	55
Grah,	12	Golob	20
Fižol,	10	Seno, 100 kilo	2 76
Maslo, kgr.	1 0	Slama,	2 67
Mast,	64	Drva trda, 4 metr.	6 20
Speh frišen,	60	" mehka,	4 10

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Močina v mm.
25. maja.	7. zjutraj	738-31 mm.	5-8° C	brezv.	megla	
	2. pop.	736 15 mm.	15-0° C	sl. jvz.	d. jas.	0-00 mm.
	9. zvečer	735-73 mm.	10-4° C	sl. jvz.	obl.	

Srednja temperatura 10-4°, za 6-4° pod normalom.

Dunajska borza

dne 26. maja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gld. 81-15	gld. 81-20
Srebrna renta	" 82-30	" 82-45
Zlata renta	" 112-35	" 112-40
5% marcna renta	" 6-90	" 9-90
Akcije narodne banke	" 882-—	" 883-—
Kreditne akcije	" 281-40	" 281-70
London	" 127-15	" 127-15
Srebro	" —	" —
Napol.	" 10-09 1/2	" 10-09
C kr. cekini	" 5-98	" 5-98
Nemške marke	" 62-37 1/2	" 62-37 1/2
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 128	gld. — kr
Državne srečke iz l. 1864	100	165 50
Ogorska zlata renta 4%	" 102	" 20
Ogorska papirna renta 5%	" 87	" 95
5% štajorske zemljišč. cdvez. oblig.	" 105	" 50
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 116	" 50
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	" 126	" —
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	" 100	" 50
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	" 176	" 25
Kreditne srečke	" 100 gld. 18	" —
Rudolfove srečke	" 10	" —
Akcije anglo-avstr. banke	" 120	" 103
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	" 230	" 10

Zahvala.

Iz zavarovanja za slučaj smrti izplačala je podpisani družba za zavarovanje za življenje

„THE GRESHAM“ v Londonu

precejšnjo svoto, ne da bi bila kaj utrgala. Javno izražajoč najsrčnejšo zahvalo zavodu „THE GRESHAM“ in zlasti njega zastopniku v Ljubljani gospodu **Guldu Zeschko**, priporočam ta zavod najtoplejše vsakteremu, ker se s tem za vse slučaje zagotovi bodočnost rodbine.

V Brežicah, dne 18. maja 1887.

(397)

W. Fritsch.

Dva prostora

za trgovino ali obrt na najboljšem prostoru, pripravna za vsako podjetje, oddata se v **Kranji** takoj po ceni v najem. — Vpraša naj se pri upravnistvu „Slovenskega Naroda“.

(385-3)

Gozdni paznik

za vnanjo službo, zdrav, marljiv v službi, poštenega značaja, slovenskega in nemškega jezika v govoru in pisavi zmožen, vsprejme se pri **knez. Schönburg-Waldenburškem gozdnem uradu v Šnaperku pri Ložu**. Letna plača 240 gld., prosto stanovanje in 20 Rmt. ali 5° trdih drv.

Prošnje do **1. junija** na zgoraj imenovani gozdni urad.

(388-3)

Vožni listi za vožnjo po železnici in po morji v

AMERIKO

pri c. kr. konc. Anchor Line, Dunaj, I., Kolowratring 4.

Roks & Drops,
metinke (melisence)

in vse druge trgovinske in fine sladčice

izdeluje

FRANC ŠUMI,

Kongresni trg št. 13 (pri Fischerji) v Ljubljani. (292-3)

Nove kovaške mehove

vsake vrste in vsake velikosti, na pol cenejši, kakor vsaka druga tovarna, izdeluje podpisani in jamči, da so dobri. (389-2)
Cenike z nekaterimi uradno potrjenimi spričevali pošilja na željo poštne prosto in zastoj.

MATIJA ZUPAN v Kropi na Gorenjskem.

BRATA EBERL

prodajata najboljša in najcenejša

oljnate barve, lake in firneže

lastnega izdelka, na debelo in drobno, nadalje

prstene in kemične barve in čopiče ter vse v njihino stroko spadajoče blago. (87-82)

Za frančiškansko cerkvijo, v hiši **LJUBLJANA**, gospoda J. Vilhar-ja hiš. štev. 4. **LJUBLJANA**.

V Zvezdi, v hiši „Matice Slovenske“ **MARIJA DRENIK.** v hiši „Matice Slovenske“.

Predtiskarija.

Bogata zaloga ženskih ročnih del, začetih in izvršenih. Snovi za vezanje. Harlandska preja.